

בס"ד כט' מר-חשון ה'תשע"ה
 הדלקת נרות - 16:19
 צאת השבת - 17:10
 רבנו תם - 17:42
 לפי הלוח המדויק של "אור החיים"

שנה חמש עשרה - עלון מס' 743
 @ השבת "מברכין החודש" - אין אומרים "צדקתך".
 @ ר"ח כסלו יחול ביום ראשון הבא עלינו לטובה.
 יחדשהו הקבי"ה, לששון ולשמחה, לישועה ולנחמה
 לפרנסה טובה לבשורות טובות, ולגשמים בעיתם, אכ"י"ר.

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
 לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל.

כפס"ד: "מחד חודש" (שמואל א' כ')

פרשת תולדות

בדוק ומנוסה - סגולה גדולה להשתתף בסעודה הרביעית בבית הכנסת "אוהל-מועד"

מלביני הפרשה:
 < לדת יעקב ועשו.
 < עשו מוכר את הבכורה ליעקב.
 < רעב בארץ, ויחזק עובר לגור בגר.
 < יצחק פורת ברית עם אבימלך.
 < ריב רועי יצחק ואבימלך על הבארות.
 < יצחק מזדקן ועיניו כהות, שולח את עשו שגיבא לו צייד כדי לברכו אחר כך.
 < רבקה עוזרת ליעקב לזכות בגרסה.
 < עשו מגלה שיצחק "התבלבל" וברך את יעקב, ומחליט להרג את יעקב.
 "ויקרא את שמו יעקב"
 כתוב בדעת זקנים לבהתו"ס שהאותיות של יעקב מרמזים, ז' כנגד עשרת הדיברות ע' כנגד שבעים זקנים ק' כנגד בית המקדש שהיה גבוה מאה אמה ב' כנגד שני לוחות הברית.
 "ויאהב יצחק את עשו"
 האהבה של יצחק הרי הייתה אהבה תלויה בדבר, "כי ציד בפיו", ממילא בטל דבר בטלה אהבה. כשמתבטלת סיבת האהבה מתבטלת האהבה, והיא נעשית לדבר שבעבר, שהיה פעם. ולכן כתוב "ויאהב לשון עבר, כשהיה ציד בפיו. אבל אהבת רבקה ליעקב הייתה אהבה שאינה תלויה בדבר, שלעולם לא בטלה. ולכן כתוב אצלה "ורבקה אוהבת את יעקב" בזמן הווה. תמיד בכל עת ובכל הזדמנות היא אוהבת אותו, אהבה שאינה פוסקת לעולם, כי האהבה אינה תלויה בשום מטרה גשמית ואנוכית.
 "יעבדוך עמים"
 "עמים" ר"ת ע'מון מ'ואב י'ון מ'צרים.
 "ותקח רבקה את בגדי עשו... ותלבש את יעקב"
 אומר רבי יצחק מאיר מגור: יעקב אבינו נתברך על ידי יצחק, בהיותו לבוש בבגדי עשו. להורות לדורות הבאים, שגם כאשר יהודים מחליפים את לבושם היהודי בבגדי עשו ונראים כגויים, גם אז הם ראויים לברכה.
 "ויזדה כי צידה" (כז-ג)
 במילים אלו מרמזו שם "הויה" - ב"וה" של המילה "יצודה" ו"ויה" של המילה "יצידה". לפיכך אמרה רבקה אחר כך, כי שמעה את יצחק אומר: "ואברככה לפני ה' לפני מותי..." - אף על פי שהוא לא אמר "לפני ה'" מכיון שבדבריו היה מרמזו שם "הויה". (בשם המגיד מקוזניץ צ"ל).

"יקרבו ימי אבל אבי ואהרגה את יעקב אחי"
 לכאורה לשון אגל הוא תמוה שהיה צריך לכתוב ימי פטירת אבי שאז יוכל עשיו להרוג את יעקב. ותיירץ בעל הכלי יקר כי כל זמן שיעקב היה עוסק בלימודו היה עשיו יודע שיש מלאך ששומר ומגן עליו שלא יוכלו להזיקו, אך מרגע שיקרבו ימי אבל יצחק הרי יעקב יהיה אבל שכידוע אסור בלימוד התורה וממילא יוכל להורגו.
"לך נא אל הצאן וקח לי משם שני גדיי עזים טובים"
 המילים "לך נא אל הצאן" נראות מיותרות. שהרי רבקה בהמשך אומרת לו קח לי שני גדיי עזים. היכן יש עזים - בצאן. ונראה לפרש על פי מאמרו של יהודה בן תימא (אבות ה"כ) הוי עז כנמר וקל כנשר ורץ כצבי וגיבור כארי. יש להבחין כי שלושת המידות של זריזות שהן גבורה, קלות וריצה, מצויות אצל אריה צבי ונשר שהם ראשי תיבות צאן. ורבקה רצתה לזרו את יעקב, כדי שיספיק להביא את מנחתו לפני שעשיו יגיע. לכן רמזה לו לך נא אל הצאן, כלומר שילמד את הזריזות של הגבורה, הקלות והריצה. (ראובן אמונה הי"ו) (לע"נ גולי בת ביבי ז"ל)
"לך מעבדנו כי עצמת מאד"
 זו עובדה מקראית "שעשו שונא ליעקב".
 "החפץ חיים" מצא בפרשתנו סיבה עיקרית, לטעמו, לאותה שנאה. "ויאמר אבימלך... לך מעמנו, כי עצמת ממנו מאוד". הגויים מקנאים בהישגי היהודים - "עצמת ממנו" - ואותה קינאה היא הדלק המניע את שנאת ישראל בעמים.
"ויקרא יצחק אל יעקב ויברך אותו ויאמר לו לא תקח אשה מבנות כנען"
 כאשר אדם מבקש להשפיע על ילדיו ללכת בדרך טובים, ולמנוע אותם מללכת בדרך חטאים, ינהג כמו שנהג יצחק, בנועם ובברכות ולא יעשה זאת ברוגזה ובכעס. תחילה: "ויברך אותו", אחר כך פנה אליו בבקשה: "לא תקח אשה מבנות כנען". אחר כך חזר והרעיף עליו אהבה וברכות: "ואל שדי יברך אותך ויפרך ויברך". ("החפץ חיים")

פינת הניבים והפזמים
נזיד עדשים = דבר פחות ערך תמורת דבר יקר, במחיר זול.
דוגמה: הצעת השקר לארנוני המורים היתה נסיון לפטור אותם בנזיד עדשים.
מקור: ויאמר עשו אל-יעקב, הלעיטני נא מן-האדום האדום הזה, כי ענף אנכי... וימכר את בכורתו ליעקב. ויעקב נתן לעשו לחם ונזיד עדשים [בפראשית כה, ל - לד]. (ניבונכו)

העלון טעון גניזה
 במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן.

הסיוו מכוול מדרך עמי!
 אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה.

"גשה נא ואמושך בני" - המישה חושים באדם
 חמישה חושים העניק הקב"ה לאדם: חוש הראייה, חוש השמיעה, חוש הריח, חוש הטעם וחוש המישוש. כל פעם שנפגע אחד החושים, מתחדדים יותר החושים, ומחפים על הליקוי שבחוש שנפגע.
 אמר רבי יהונתן אייבשיץ מפראג: על יצחק אבינו מעיד הכתוב: "ותכהין עיניו מראות". באותו רגע הגביר יצחק את פעילות ארבעת החושים האחרים שלו. בתחילה את חוש המישוש, ככתוב: "גשה נא, ואמושך, בני". אחר-כך הפעיל את חוש השמיעה, ככתוב: "הקול קול יעקב", אח"כ חוש הטעם "הגישה לי ואכלה" ואחרון רתם גם את חוש הריח: "וירח את ריח בנו".

המגיד מדובנא אומר על "הק' קול יעקב והידיים ידי עשו", כי רבים בתוכנו מקפידים מאוד בכל הקשור ל"קול": מתפללים שלוש תפילות ביום, קובעים עתים לתורה, לא מדברים רכילות, וכדומה. אך משמגיעים ל"ידיים", למתן צדקה ולעשיית חסד, מתברר לפתע, ש"הידיים ידי עשו". והמסקנה ברורה...

"בניד כשחילי זתים" - חינוך יחסים בין אחים

יעקב ועשיו תאומים. הם מאוד שונים אחד מהשני ולא תמיד מסתדרים... מוכר לכם? בפרשה יש מריבה גדולה ביניהם בה יעקב גונב מעשיו את הבכורה ומקבל ברכה חשובה מאבא יצחק... הדבר מבעים את עשיו ויעקב בורח מביתו הרחק והם לא נפגשים 20 שנה. חישבו על אדם קרוב (חבר, בן משפחה) שהיחסים ביניכם לא הכי טובים או אפילו ממש ברוגז... חישבו עם עצמכם - על מה רבנו בעצם? האם זה רע בעיני שאני לא מדבר איתו? האם הייתי רוצה לשנות את היחסים ביננו? כשמתבגרים לקיחת אחריות היא אחת המשימות שהיא זכות וחובה. לא משנה מי התחיל את המריבה העיקר שתשלימו... מה תעשו כדי להשלים? מה בתכלס- איך תפתרו את המריבה... לא חייבים להיות חברים הכי טובים אך חבל להיות בכעס. המסר לגבינו: נברך את ילדענו בראש ובראשונה בברכה ברוחנית בגדלות מוחין ובהתעסקות ב"טל השמים", ורק על גבי זה ייתן ה' ברכה להם בכנסיהם ועיסוקם יהא קרוב לעיר בבחינת "משמני ארץ יהיה מושבך".

כל הישועות והברכות
 פזרה והזית הכי היין שתרמו לסעודה הרביעית בליווי זכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל תנן בעדם, לרפואתם והצלחתם שיתברכו בכל מילי דמיטב ויתגשמו כל משאלות ליבם. שיזכו באושר ובפרנסה טובה, לזיווג הגון לרעות בת חגית לחבדיל לעיני הלוי אברהם בן יעקב ז"ל

מרכה זכא
 כלים וטובה כלורי על הסיוע והעזרה לזיכוי הרבים. שיתברכו בבריאות ופרנסה טובה בכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות הם ובני ביתם לאורך ימים ושנים.

רפואה שלימה
 לתינוקת אודיה בת רחל מנבית הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרניב אבריה וש"ה גדיה וזכה לשנים רבות וטובות. נא להתפלל לרפואתה

רפואה שלימה
 לשלמה לארי בן מיכל היין הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרמיח אבריו וש"ה גידיו שיחזור לאיתנו ויזכה לשנים רבות וטובות.

קול חן וקול אלה
 מזל טוב ואיחולים לבניים לוי ואסתר דויד היין זיוף וסמדר לבנון היין לנישואי אושרי עם אביה מנבית יה"ר שיקימו בית נאמן וכשר בישראל ויעלה הקשר יפה ויזכו להמשיך את מסורת הבית המפואר. עעני הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל"

קול חן וקול אלה
 מזל טוב ואיחולים לבניים שיעזרו ויזכוהו ויכבדו ישראל היין איתן ודכילה כהן היין לנישואי שירי עם עזבר מנבית יה"ר שיקימו בית נאמן וכשר בישראל ויעלה הקשר יפה ויזכו להמשיך את מסורת הבית המפואר. עעני הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל"

מרכה ואיחולים אפסיים
 ליהודת ורינת כהן היין להולדת הבת מנבית יה"ר שתגדל כאימותנו הקדושות שרה רבקה רחל ולאה, תזכו לחופתה שתצליח בכל דרכיה וברכה והצלחה לחיים ושרה כהן היין הרב ירון וטליה כהן היין שיררו נחת מיוצאי חלציהם

קול חן וקול אלה
 מזל טוב ואיחולים לבניים מרדכי ומיכל מוסאי היין בנימיץ ואביבה ידדי היין לנישואי יצחק עם אפרת מנבית יה"ר שיקימו בית נאמן וכשר בישראל ויעלה הקשר יפה ויזכו להמשיך את מסורת הבית המפואר. עעני הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל"

שיעור התורה הגדול בתבל
 ארגון "אברהם יגב" משדר בליווי בכל מוצאי שבת את שיעורו של הראשון לציון הרח"ג יצחק יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" בשעה 20:30 השיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים סעודה רביעית, בחסות "בית הלחם"

לע"נ החסיד והצנוע בנימיץ נגיאתי בן זרובבל ז"ל ולע"נ האשה הצנועה שרה בת שמחה ז"ל ביום חמישי ה' כסלו פקידת שנת.

לע"נ הישר והענו אברהם הלוי בן יעקב ז"ל ביום ראשון א' כסלו פקידת שנת. ישמליץ טוב בעד כל ילדיו ומשפחתו ובעד עזרא וחגית הלוי

למשפחת דמארי היקרה מערכת "אברהם יגב" משתתפת בצערכם במות האב הצדיק והענו חיים דמארי בן כדיא ז"ל שנפטר השבוע כ"ו חשוון תשע"ה. נשגר תחנומינו לכל המשפחה. הרופא לשבורי לב ינחם אתכם בתוך שאר אבל ציון וירושלים.

מרכה ואיחולים אפסיים
 שמואל והתפארת דוידית להולדת התאומים ניי יה"ר שיעלו במעלות התורה והיראה ויצליחו בכל דרכיהם ומעשיהם, שיתברכו בכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות. וברכה והצלחה לרי רחמים ויפה דויד היין לרי רפאל ודינה לוי היין שיררו נחת מיוצאי חלציהם

ברכה והצלחה
 לידענו מזכי הרבים דני והמר יצחק פיר על כל הסיוע והעזרה שיתברכו ברפואה שלימה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות בפרנסה טובה הם ומשפחתם לשנים רבות וטובות וזיווג הגון לילדיהם.

שבת שלום ומבורך

בריאות והחלמה איתנה :		לשעילוי נשמת :	
משה נאמן בן מרים היין מרדכי יעקובי בן ציפורה היין מרדכי עמרני בן רבקה היין רם-שלמה-רפאל כהן-זדה בן זליכה בנהור (בני) חי בן אירן היין ישראל פרגי רפאל בן מרים היין יצחק-חי כהןזדה בן פרידה היין	באבאי באבאי בן מורורי היין הגנזרי אברהם בן חאנום היין גולשן באבאי בת מרים מנבית אילן רפאל פרץ בן אנט היין שרה ביבי לארי בת רבקה מנבית רחל מוסאי בת ביבי מנבית זליכה גמזו בת חנה מנבית	שבתאי מוסאי בן זליכה ז"ל יהודה קפשיאן בן מרים ז"ל חיים ג'רפי בן אברהם ז"ל יוסף חיים גאלי בן ג'מז ז"ל שלמה קורלי בן דניאל ז"ל יפת בן דוד סעיד ז"ל דוד טוטיאן בן רחמים וגוהר ז"ל	משה נאמן בת רבקה ז"ל מרים דאודי בת מורווארי ז"ל שלי-שולמית ז"ל בת אורלי שתחיה לאורה עטיה (נאמן) ז"ל בת שושנה שתחיה נזימה אלדד בת מרים ז"ל מוחטרם קמרי בת לאה ז"ל מסעודה ביטון בת רחל ז"ל
ובכללם לרפואת כל חולי ופצועי צה"ל ועם ישראל.		מרדכי לארי ז"ל בן שלמה ושרה שיחיו	

”אל תקרי הליכות אלא הלכות”

מאמתי תחל קדושת השביעית על פירות וירקות בענין היתר המכירה?

בהלכות קודמות בארנו, שכל גידולי הקרקע הגדלים בארץ ישראל בשנה זו (תשע”ה) שהיא שנת שמיטה, בקרקעות של יהודים, חלה עליהם קדושת שביעית, וביארנו גם, מה היא הקדושה שיש לנהוג בגידולים אלו. וקדושה זו חלה גם על פירות ארץ ישראל שיצאו לחוץ לארץ. וכן האתרוגים שישווקו בחוץ לארץ בסמוך לחג הסוכות שבשנה הבאה, יש עליהם קדושת שביעית.

כן הוספנו, כי היבול הגדל בקרקעות שנמכרו על פי היתר מכירה אין עליו קדושת שביעית כלל, כי היתר המכירה הוא היתר אמיתי לאמיתה של תורה ועל פי דעת מרן רבנו הקדוש רבי עובדיה יוסף זצ”ל, היתר מכירה הוא היתר גמור אף למחמירים, ומי שמקפיד לקנות דוקא פירות של ”אוצר בית דין” וכדומה, אין זה אלא בתורת הידור בעלמא. ועל כן בימים אלו, שכפי שנתברר לנו, מחירי הירקות שאינם משדות של היתר המכירה, גבוה בהרבה ממחיר הירק של היתר המכירה, אין צורך כלל לרכוש מירקות שאינם מהיתר המכירה, מפני שהיתר זה הוא היתר גמור, ואפילו לאברכים ובני ישיבות, הנוהגים בדרך כלל להחמיר בכמה עניינים, הורה מרן רבינו זצ”ל שהחמיר תבוא עליו ברכה, ואם אין אפשרות זו קיימת, יקנו מהיתר המכירה, כי הוא היתר אמיתי.

וכאן המקום לציין, כי לולי שהי יתברך העמיד לנו את מרן רבינו הקדוש זצ”ל, ודאי היו בעלי הענין משפיעים בדעתם נגד היתר המכירה, ואז הרבנות היתה נמנעת לערוך את המכירה, מפני פחדם של הרבנים מבעלי הזרוע, ואז היה השוק כולו מוצף בפירות שביעית שנשמרו ונעבדו בשביעית שלא כהלכה, וכן בירקות ספיחין האסורים באכילה, ורק רבינו זצ”ל אור ישראל, בגבורתו וצדקתו, עמד על כך שהרבנות תמשיך במסורתה לערוך את המכירה, וערך תשובה ניצחת לחזק את ההיתר בראיות מוכרחות שאין עליהן תשובה, ובזכות מעשה זה לא מתחללת השביעית בראש כל חצות.

וכעת נבא לבאר מאמתי חלים על הפירות והירקות שאינם מהיתר המכירה דיני השביעית.

אף על פי ששנת השמיטה חלה מראש השנה התשע”ה ועד לראש השנה התשע”ו, מכל מקום אין קדושת שביעית חלה על הפירות והירקות, אלא לפי שלבי גידולם, ונבאר:

השלב הקובע את קדושת השביעית בירקות האדמה, הוא לקיטון (כלומר תלישתן מן האדמה), וכל ירק הנלקט בשביעית, יש בו קדושת שביעית, אף על פי שגדל כולו בשנה השישית.

בזיתים, ענבים, תבואה וקטניות, השלב הקובע להחיל עליהם קדושת שביעית, הוא שליש גידולם, וכל שהגיעו לשליש גידולם בשביעית, הרי הם קדושים בקדושת שביעית.

בפירות האילן, השלב הקובע הוא החנטה, והחנטה היא שליש הראשון של גידול הפרי, ויש אומרים שהחנטה היא הזמן שניכר הפרי לראשונה אחר נפילת הפרח.

מטעם זה, רוב הפירות המשווקים עתה, אין בהם עדיין קדושת שביעית, ונכתב בצדס ”יבול שישית”, כי הם שייכים מבחינה הלכתית לשנה השישית. אבל הירקות של אוצר בית דין, יש בהם קדושת שביעית.

אין שום שייכות בין קדושת השביעית, לאיסור המלאכה בשדות בשנת השביעית, ועל כן, גם גידול שלא חלה עליו קדושת שביעית כלל, כגון פרחי נוי, אסור לעשות מלאכות הבאות להשביחו בשביעית, החל מראש השנה ועד סופה.

(נמסר ע”י הרה”ג יעקב ששון שליט”א נכדו של מרן זצ”ל ומחבר הספר ”אביר הרועים”)

”מכל מלמד” השכלתי...”

כח הדיבור = פרישת תולדות

”ואלה תולדותי” = אותיות אלו. שיועד השם יתברך מי הם התולדות, אם צדיק או רשע והוא קובע. ההשתדלות שלנו היא רק בתפילות.

בפרשתנו רואים אחד צדיק והשני רשע.

”תולדות” חסר כמו בתומים ולא תאמינם. התיבה השלימה מעידה על צדיק שהוא שלם ותיבה חסרה אפילו התולדת לא שלמים וכן זרעו. ”ויואמר לה השם שני גויים בבטןך ושני לאמים ממעיך יפרדו”.

רמז ליצר הרע ויצר הטוב. ”ממעיד” רמז לכח הדיבור, ידוע שהדיבור מהמעיים=הבטן. אז צריך לברור את המילים כבר מהמעיים שמא חלילה תחליק מילה של לשון הרע ורכילות החוצה. פעמים שצריך לשמור דברים בבטן ולא להוציאם.

ולאם=אחד מדבר לשון הרע ורכילות. מלאם=אחד לא מרכל מקלל.

האחד אדמני=דם אני. אומר רש”י סימן שיהיה שופך דמים, הפשט רוצח, וגם כח הדיבור ישנו. ידוע שאדם מלבין פנים נקרא שופך דמים. אדמני זוהי אדרת שער אל תקרי שער אלא שער דהיינו פתח פיו.

”ושני לאמים ממעיך יפרדו”=ר”ת מול. שידע האדם מי עומד מולו האם רגיש או פגיע. כך שכל מילה שנאמר תפגע בו, או אדם מועד לפרוענות בלשון ורכילות. וההבדל כחוט השערה בין פגיעה לבריחה. המילה יפרדו רומזת שכמה פחות נדע פחות יכאב ואם נדע יותר יכאב יותר מפני ששמענו יותר ממה שצריך. המילה ”לאמים” יש בה קדושה וגם ההיפך, כיצד? לא-מים ואין מים אלא תורה מצד אחד או לא רוצה תורה. ”ויתרוצו” אומר רש”י לשון ריצה. כשהיתה עוברת על פתחי תורה של שם ועבר היה יעקב רץ ומפרכס לצאת, וכשעוברת ליד עבודה זרה היה עשיו רץ ומפרכס לצאת. מהי אותה ריצה? ידוע שאדם נולד רץ לכיוון בית עולמו. ואיך בונה עולמו? כמו שיעקב עשה, רץ לבתי כנסיות ומדרשות. כשמסיימים מסכת ב”ש”

אומרים: ”אלה רצים ואלה רצים, אלה רצים לחיי עולם הבא ואלה רצים לבאר שחת אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם”.

דמים דהיינו כסף ורכוש שעשו במרמה. שנוכה לבנות את עולמנו בדמים של ברית המילה ובדמים של צדקה וזוכה לחיי העולם הבא. (מעבדכם הנאמן א.ש.)

משיגים לשנת השמיטה (המשך)
מלאכות מדאורייתא: הגדרה לארבע סוגי מלאכה בקרקע האסורים מהתורה: זריעה וקצירה - בפרי האדמה הנזרע, וזמירה ובצירה - בפרי האילן. חכמים למדו כי גם חרישה ונטיעה אסורים מהתורה.

מלאכות מדרבנן: הגדרה לעוד סוגי מלאכות שחכמים החמירו לאסור בשנה השביעית. הכלל שקבעו חכמים הוא: כל מלאכה בקרקע ובגידולי קרקע שרגילים לעשות כדי לטפח ולהשביח את הצמח אסורה, אך פעולה לקיום הצמח מותרת.

קדושת שמיטה בפירות וירקות: הגדרה הלכתית הקובעת את מעמד היבול בשנה השביעית. קביעה זו מחייבת ב-4 מצוות: א. להפקיר: ב. איסור סחורה. ג. אסור הפסד-השחתה. ד. ביעור.

" ואבותינו סיפרו לנו "

גמילות חסדים ללא תנאים

צהרי יום שישי. ארבע שעות לפני כניסת השבת, יצאו דיויד ורעייתו מביתם, בדרכם למלון היהודי בארה"ב, אולם לאחר כמאה קילומטרים החל להתפשט ברכב ריח עז של שריפה. בתחילה הם חשבו שהריח מגיע מהסביבה, אולם לא חלפו רגעים רבים ועשן החל להיתמר ממכסה המנוע. דיויד בלם בצד הכביש ובני הזוג יצאו מהמכונית במהירות. "רק זה היה חסר לנו" אמר דיויד כשהוא מביט בשעונו בדאגה. השבת מתקרבת ואנו נמצאים באמצע שום מקום כשמסביבנו רק שדות המגיעים עד קצה האופק. כשדיויד התקשר לחברת ההשכרה, בישרה לו הפקידה כי רכב חילופי יגיע תוך שעתיים. "שעתיים!?! הזדעק דיויד, גברתי, אני יהודי, בעוד שעתיים וחצי נכנסת שבת ולא אוכל לסנוע". אך הפקידה ענתה ביושב כי אין אפשרות לזרז את הגעת הרכב. השעתיים עברו על בני הזוג במריטת עצבים. חמישים דקות לפני כניסת השבת הגיעה המכונית החלופית והם נכנסו אליה בסערה. אך לא היה כל סיכוי להגיע למלון היהודי לפני כניסת השבת. "יש לנו פה כמה לחמניות" אמרה רעייתו, "בוא ניכנס לעיר הראשונה שנראה נקנה לעצמנו כמה מצרכים נוספים, ונמצא איזה מקום שקט שבו נוכל לשהות, נעשה לנו שבת נחמדה כהלכתה, גם אם אנחנו זרוקים באיזה חור בקצה העולם".

כחלוף עשר דקות הם הגיעו לעיר קטנה. דיויד החל להסתובב ולחפש גן ציבורי שלידו יוכלו לשהות ביממה הקרובה, אך לפתע בלם את המכונית בהפתעה: על המדרכה צעד אדם חבוש קסקט ועל מכנסיו משתלשלים חוטי ציצית. "תראי, הנה יהודי!" קרא דיויד אל רעייתו. הוא יצא אל האיש שאכן התגלה כיהודי שומר מצוות, והסביר לו במהירות את מצבו. "הגעתם למקום הנכון", חייד היהודי, "אתם מוזמנים לביתיי". לאחר כמה דקות כבר עמדו דיויד ורעייתו בפתח ביתו של האיש. "יש לנו אורחים" קרא האיש לרעייתו ורץ להביא להם קפה ועוגות. דיויד ורעייתו היו נבוכים. מצד אחד שמחו על שלא ייאלצו לעשות את השבת תחת כיפת השמים אך מצד שני חששו להכביד על המשפחה שוודאי לא התכוננה לאורחים. "אתה בטוח שזה בסדר שנישאר פה?" שאל דיויד את היהודי. "יש לכם מספיק אוכל?" היהודי הביט בו במבט תוהה ואחר השיב בשאלה: "למה שלא יהיה לנו מספיק אוכל? זה הביזנס שלנו". "מה הפירוש?" יש לנו פה בית הארחה" הסביר היהודי. "המחיר שלנו לשבת הוא 100 דולר, ועם פנסיון מלא זה יעלה לכם 300 דולר". "אתה צוחק עלי?" שאל דיויד בתדהמה, אך פניו השלוות של בעל הבית העידו שהוא מתכוון לכל מילה. "גם אני צריך להתפרנס ממשוהו, לא?" אמר, "ותאמין לי, עוד עשיתי לכם הנחה בגלל שהתחשבת! תחושת המבוכה של דיויד התחלפה בתימהון ואפילו במעט פליאה. זה נראה בית פרטי, חשב לעצמו ולא בית הארחה. כנראה האיש פשוט החליט "לעשות קופה" על חשבוננו. מצד שני המשיך דיויד להרהר, זכותו של היהודי לגבות תשלום, הרי גם בבית המלון שבו הזמנו חדר היינו משלמים.

כאשר הם שבו מתפילת ליל השבת השולחן היה ערוך לתפארה. ילדי המשפחה ישבו סביב השולחן, וגם דיויד ורעייתו תפסו את מקומותיהם. כעת למען האמת הם שמחו על שהיהודי גובה מהם תשלום. כך חשו בנות ולא כמי שזוכים למתנת חנם. הסעודה הייתה נעימה

והשיחה קלחה. כשבעל הבית הציע לדיויד בקבוק יין יקר, הוא קיבל את ההצעה בלי נקיפות מצפון. השבת חלפה בנעימים ובמוצאי השבת מיד לאחר ההבדלה, שלף דיויד 300 דולר והגישם לבעל הבית. אבל היהודי פרץ בצחוק ודחה את התשלום. "אני לא לוקח כסף. אתם הייתם אורחים שלנו", אמר. "מה!?! תהה דיויד, "אמרת בפירוש שזה בתשלום". "נכון שאמרת" אישר בעל הבית, "פשוט ראיתי כמה אתם נבוכים והבנתי שכל השבת הולכת לעבור כך, אז מצאתי דרך מיוחדת לתת לכם ליהנות מהאירוח שלנו בצורה הטובה ביותר..."

אנו אומרים בכל יום בתפילת שמונה עשרה שהקב"ה "גומל חסדים טובים" והדבר לכאורה לא מובן. שהרי "גומל" פירושו לגמול להחזיר טובה למי שהטיב עימי ומאידך "חסד" = לעשות טוב למישהו ללא תמורה.

איזה אינטרס מסתתר מאחורי כבוד המלכים שהמארח מרעיף על האורח? לאחר שהאורח רואה שיום אחר יום בעל הבית נוהג כך בעקביות לא רק איתו אלא עם כל אחד שבא, מבין האורח שיש כאן משהו לא שגרתי, ובכך מתקרב לחסות תחת כנפי השכינה. משום שרק אדם שיש לו ספר הוראות כמו תורתנו הקדושה, יכול לעשות חסד ללא תמורה, ולא זו בלבד, אלא שגם עושה זאת כאילו הנהנה עושה טובה למהנה. ולכך אנו צריכים לשאוף להגיע, לעשות חסד ללא תנאים ללא תמורות ולהשני יריגש שאתה חיב לו. זה מה שעשה המארח הנפלא של דיויד. אך עם זאת צריך להיזהר מאוד ולדעת שיש סדרי עדיפויות. לאמור שהאישה הילדים והמשפחה הם היעד הראשון למתן עזרה ועשיית חסד. לפעמים אנו מתבלבלים ומתפתים לעזור לחבר או לשכן, אולי כי זה יותר "פופולארי..." אבל חסד, זה לא! משום שמי שעושה חסד על חשבון בני ביתו, לא יזכרו לו מאומה מכל חסדיו אשר עשה עם אחרים (בשם המרח"י"ו) יזכנו בורא עולם להדבק במידותיו, ולהיות מתלמידיו של אברהם אבינו, האמיתיים, ובוזה נזכה להרבות כבוד שמים בעולם, ולראות בבליאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

"ויתן לך את ברכת אברהם לך ולזרעך איתך לרשת את ארץ מגוריך אשר נתן אלוהים לאברהם" (כח-ד)
היה מעשה באדם עשיר מאוד שקוראים לו מיסטר מן. הגיע לעירו רב גדול שהתרים כסף לשיבות בארץ ישראל. הגיע הרב לביתו של מיסטר מן וביקש תרומה. מיסטר מן העשיר ענה בצורה בוטה "אני לשיבות לא נותן כלום!" למרות הדרישות והפצרות יצא הרב בראש מושפל ומיסטר מן טרק בפניו את הדלת בגסות. אחרי שסגר הציץ מיסטר מן מהעניית של הדלת לראות את פרצופו של הרב איך הוא מגיב לבזיון, ולהפתעתו הוציא הרב פתק רשם דבר מה ושם את הפתק בתוך תיבת הדואר שעל יד הדלת והלך.

פתח מיסטר מן את הדלת וקרא את המכתב ונדהם. במכתב כתוב "ויתן לך את ברכת אברהם לך ולזרעך..." אמר בליבו מיסטר מן אני שלחתי אותו מושפל והוא רושם לי ברכות. מיסטר מן רדף מהר אחרי הרב עד שהשיגו וביקש הסבר לענין הזה. אמר לו הרב: מתי אברהם יתברך בכלל הברכות שנאמר: "ויתן לך את אברהם בכל מכל כל" רק מתי שהוסיף לו את שמו שנאמר לא יקרא שימך עוד אברם אלא אברהם הוסיף לו את אות ה', וכן בעזרת השם הקב"ה יוסיף לך גם את האות ה' שלא יקרא שימך עוד מיסטר מן אלא מיסטר המן הרשע ששונא תלמידי חכמים ומי שחושב כמו מיסטר מן יתן לליבו. (בשם הרב יצחק ד"ר שליט"א)